

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **C. spol. s r. o.**, R.B., IČO: X., právne zastúpenému JUDr. PaedDr. I.P., PhD., MBA, advokátom, K.B. proti odporcovi: **L.K.**, S.G., právne zastúpenému AK N., s. r. o., E.B., **o zaplatenie 2 971,27 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24Cb/175/2009, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 8. marca 2011, č. k. 21Cob 447/2010-195, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu **o d m i e t a**.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania vo výške 237,86 eur.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom zo dňa 8. marca 2011, č. k. 21Cob/447/2010-195 potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta, č. k. 24Cb/175/2009-142 zo dňa 20. júla 2010 a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 140,42 eur k rukám JUDr. L.K. na účet vedený vo V., a. s., č. ú. X. do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia.

Súd prvého stupňa zaviazal odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľovi 2 971,27 eur s 18% úrokom z omeškania od 14. júna 2009 do zaplatenia a k povinnosti nahradiť trovy konania vo výške 915,72 eur, všetko do troch dní po právoplatnosti rozhodnutia.

Rozhodol tak s poukazom na vykonané dokazovanie k návrhu, ktorým navrhovateľ žiadal zaviazať odporcu k zaplateniu čiastky 2 971,27 eur, keď odporca uzatvoril s navrhovateľom zmluvu o sprostredkovaní, na základe ktorej poskytol navrhovateľ odporcovi pre začiatok jeho sprostredkovateľskej činnosti bezhotovostným prevodom preddavok na províziu vo výške 2 754,96 eur (82 966 Sk) dňa 6. júla 2007 a ďalších 2 754,96 eur dňa 2. augusta 2007.

Zo strany odporcu bol dňa 23. januára 2009 zmluvný vzťah založený zmluvou o sprostredkovaní medzi účastníkmi ukončený, preto navrhovateľ vykonal vyúčtovanie sprostredkovateľskej činnosti odporcu v súlade so všeobecnými podmienkami pre poradcov a v súlade s čl. IV zmluvy o sprostredkovaní s tým, že províziu, ktorá prislúchala odporcovi za jeho činnosť v danom mesiaci, započítal voči zálohe, ktorú mu poskytol. Započítaním provízie odporcu vo výške 1 824,45 eur za december 2008 a vo výške 714,20 eur za január 2009 oproti poskytnutej zálohe vznikla odporcovi povinnosť vrátiť zostávajúce finančné prostriedky, ktoré mu boli zo strany navrhovateľa ako záloha na výkon sprostredkovateľskej činnosti poskytnuté vo výške 2 971,27 eur. Odporca odmietal uvedenú finančnú sumu vrátiť, z toho dôvodu sa jej navrhovateľ domáhal cestou súdu a žiadal priznať i nárok na úrok z omeškania vo výške 18% z dlžnej sumy v súlade s obchodnými podmienkami a ust. § 369 Obchodného zákonníka.

Odporca s návrhom nesúhlasil, žiadal ho zamietnuť a poukazoval na to, že sa s navrhovateľom na započítaní finančných prostriedkov, ktoré mu boli poskytnuté z provízie, nikdy nedohodol. Predpokladal, že finančné prostriedky, ktoré mu navrhovateľ pri uzatvorení zmluvy poskytol, boli vyplatené ako nenávratná odmena, k vyplateniu ktorej sa navrhovateľ zaviazal verejným príslubom vyhlásenom na seminári v B. B. dňa 20. júna 2007, keď odporca splnil podmienky verejného príslubu a okrem toho dňa 24. marca 2009 navrhovateľ vykonal vyhlásenie, ktoré odporca považoval za písomné potvrdenie o odpustení dlhu.

Súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočul navrhnutých svedkov, oboznámil sa s predloženými dôkazmi, ktoré vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a z ktorých dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je dôvodný.

Súd mal za preukázané, že navrhovateľ poskytol odporcovi peňažné prostriedky v celkovej výške 5 509,92 eur ako hodnotu 2-krát vyplatenej 80% provízie, ktorú odporca dosahoval v spoločnosti C., a. s., s ktorou bol pred vznikom zmluvného vzťahu s navrhovateľom v obchodnom záväzkovom vzťahu a pre ktorého vykonával sprostredkovateľskú činnosť. Medzi účastníkmi konania vznikol na základe zmluvy o sprostredkovaní nový obchodno-záväzkový vzťah, ktorý súd posúdil s poukazom na ust. § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, v súlade s ktorým odporca vyvíjal pre navrhovateľa činnosť smerujúcu k uzatvoreniu poisťných zmlúv alebo iných finančných produktov a navrhovateľ sa zaviazal vyplatiť mu províziu dojednanú vo všeobecných obchodných podmienkach. Charakter medzi účastníkmi konania existujúceho zmluvného vzťahu bol odplatný, preto z neho vyplývala povinnosť odporcu vrátiť navrhovateľovi finančné prostriedky, ktoré mu boli titulom zálohy na províziu vyplatené, ak počas existencie zmluvného vzťahu s navrhovateľom neplnil dohodnuté podmienky a na takúto výšku provízie mu nevznikol nárok.

S námietkou existencie verejného prísľubu poskytnutého zo strany navrhovateľa voči odporcovi sa súd vysporiadal poukazom na ust. § 850, § 851 a § 852 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého verejný prísľub, ktorý je jednostranný právny úkon, musí byť adresovaný bližšie neobmedzenému počtu ľudí, aby mohol spĺňať podmienky pre takúto právnu kvalifikáciu. Vykonané dokazovanie však nepreukázalo, že by boli splnené základné podmienky verejného prísľubu, pretože na predmetnom stretnutí, na ktorom mal byť verejný prísľub daný, a to na stretnutí v B. B. dňa 20. júna 2007, boli prítomní len účastníci, ktorí boli vopred pozvaní osobne alebo prostredníctvom svojich vedúcich ako poverených pracovníkov, uvedené stretnutie nebolo prístupné širokej verejnosti, preto nemožno vyhlásenie navrhovateľa na tomto stretnutí právne kvalifikovať ako verejný prísľub. Okrem toho súd vychádzal i z ust. § 57 ods. 1, § 62, § 64 ods. 1, 2, 3, 4 Obchodného zákonníka, v súvislosti s ktorými posudzoval právnu subjektivitu žalobcu, pretože navrhovateľ vznikol až 22. júna 2007 a vyhlásenie o vyplatení zálohy na províziu vykonal dňa 20. júna 2007 p. B., ktorý síce je zakladateľom navrhovateľa, ale v prípade relevantného verejného prísľubu by bol zaviazaný sám. Na navrhovateľa ako spoločnosť by záväzky z verejného prísľubu prešli iba

v prípade, ak by ich v lehote do troch mesiacov od svojho vzniku spoločnosť výslovne schválila a prevzala, čo v konaní nebolo preukázané. K námietke odporcu, ktorý mal za to, že zo strany navrhovateľa ako veriteľa došlo i k odpusteniu dlhu podľa ust. § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď vo vyhlásení zo dňa 24. marca 2009, v ktorom boli písomne potvrdené jednotlivé vyúčtovania, nie je žiaden záväzok odporcu, vyznačený súd uviedol, že zákon pre relevantné odpustenie dlhu vyžaduje aj súhlas dlžníka, úkon musí byť vykonaný v písomnej forme, ale vyúčtovanie, ktoré označoval odporca za odpustenie dlhu, tieto náležitosti nespĺňa. Z vyhlásenia vôľa navrhovateľa odpustiť dlh nevyplýva a nebola splnená tým ani podmienka písomnej formy.

V závere súd poukázal na ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nárok právne kvalifikoval, keď dospel k záveru, že suma, ktorá bola vyplatená pri uzatváraní sprostredkovateľskej zmluvy odporcovi, bola vratnou zálohou, z ktorej po odpočítaní vzniknutého nároku na vyplatenie nároku na vyplatenie provízie zostal nárok na zaplatenie zostatku ako rozdielu medzi poskytnutým preddavkom na províziu a dosiahnutou výškou provízie a k jeho vráteniu súd odporcu v rozsahu žaloby zaviazal. Zároveň priznal navrhovateľovi nárok podľa ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka i na úroky z omeškania odo dňa 14. júna 2009, ktorý nasledoval po splatnosti žalovanej sumy do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní neúspešného odporcu zaviazal k ich náhrade, spočívajúcej v zaplatenom súdnom poplatku a trovách právneho zastúpenia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odporca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a návrh zamietol, prípadne aby ho zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdiť s tým, že prvostupňový súd sa v dostatočnom rozsahu vypořiadal so všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a o veci správne rozhodol.

Odvolací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 372 p) ods. 1 O. s. p. postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 o odvolaní rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keď zistil, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

V súvislosti s podaným opravným prostriedkom odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 212 ods. 1 O. s. p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu, ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

Odvolací súd poukázal na ust. § 219 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 78/2005, podľa ktorého „odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

Dokazovanie v rozsahu vykonanom prvostupňovým súdom odvolací súd považoval za dostatočné, prvostupňový súd sa podrobne zaoberal všetkými účastníkmi tvrdenými skutočnosťami a vznesenými námietkami, tieto správne jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti vyhodnotil a právny záver, ku ktorému dospel súd, keď konštatoval, že návrh navrhovateľa je dôvodný, je správny.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu odvolací súd vzal do úvahy i skutočnosť, že hoci dohoda o návratnosti vyplatenej zálohy na províziu nebola jednoznačne medzi účastníkmi dohodnutá, dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom je dostatočné pre vytvorenie komplexného pohľadu na okolnosti prípadu, vrátane podmienok existujúcich v súvislosti s vyplatením provízie odporcovi.

Odvolačný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prejav zakladateľa navrhovateľa B. na stretnutí konanom v B. B. dňa 20. júna 2007 prvostupňový súd správne nepovažoval za verejný prísľub pre nesplnenie náležitostí takéhoto právneho posúdenia, a to z dôvodu, že sa nejednalo o „bližšie neobmedzený počet osôb“. Na stretnutí bol počet osôb obmedzený práve počtom do úvahy prichádzajúcich osôb, ktoré boli v zmluvnom vzťahu a v postavení sprostredkovateľov voči spoločnosti C., a. s. a ktorí jediní tak tvorili okruh záujmu a výlučne im bol prejav určený, pretože iba oni mohli splniť podmienku ukončenia zmluvného vzťahu so spoločnosťou C., a. s. a uzatvorenia zmluvy o sprostredkovaní s navrhovateľom. Iba týmto osobám tak mohol vzniknúť nárok na vyplatenie zálohy na províziu, ktorá sa vyratúvala práve z provízie dosahovanej v spoločnosti C., a. s. Uvedená skutočnosť potvrdzuje, že prejav s ponukou na vyplatenie zálohy na províziu bol určený nanajvýš všetkým zmluvným sprostredkovateľom spoločnosti C., a. s., ktorých počet je daný pevným počtom osôb, teda nie počtom neobmedzeným, ako to vyžaduje ust. § 850 Občianskeho zákonníka.

Rovnako správne súd skutkovo i právne vyhodnotil a rozhodol i o nemožnosti akceptovania dohody účastníkov o odpustení dlhu z dôvodu absencie pre takýto právny úkon zákonom vyžadovaných a relevantných foriem, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.

Odvolačný súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na nesprávny názor odporcu, ktorý mal za to, že pokiaľ sa nejednalo o verejný prísľub, malo byť plnenie zo strany navrhovateľa súdom považované za uzavretie inominátnej zmluvy, v súlade s ktorou by bolo povinnosťou odporcu plnenie spočívajúce v ukončení zmluvného vzťahu so spoločnosťou C., a. s. a povinnosťou navrhovateľa poskytnúť odmenu za toto plnenie - províziu.

Uvedené tvrdenie právne neobstojí, pretože práve z dôvodu, že medzi účastníkmi nebol preukázaný ani vznik takého právneho vzťahu, ktorý by zakladal vyplatenie odmeny ako nenávratného plnenia, súd nárok navrhovateľa právne kvalifikovaný podľa ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, keď zálohu vyplatenú odporcovi neposúdil ako nenávratné plnenie. Odvolací súd podporne poukázal i na výkladové pravidlá prejavu vôle účastníkov, pričom v konaní nebolo preukázané, že by odporcovi vzniklo právo na ponechanie si vopred vyplatenej zálohy, ktorá mala vlastne pokryť obdobie, kým odporca získa príjmy z následnej

sprostredkovateľskej činnosti vykonávanej pre navrhovateľa a pokiaľ by odporca bol ďalej pokračoval v činnosti a zmluvnom vzťahu s navrhovateľom a bol by získaval ďalšie provízie, tieto by sa boli jednoznačne započítali voči poskytnutej zálohe. Zmluvný vzťah sa ukončil skôr, ako sa vyplatená záloha skonzumovala s vytvoreným nárokom na províziu, čím došlo na strane odporcu k získaniu majetkového prospechu plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a takto získané bezdôvodné obohatenie musí odporca vydať. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa správne rozhodol, keď odporcu k jeho vráteniu navrhovateľovi zaviazal.

Odvolačný súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní za správne, s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil, preto ho podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

K rozhodnutiu prvostupňového súdu, na ktoré poukazoval v rámci doplneného odvolania odporca, sa odvolací súd nevyjadroval, pretože mu z hľadiska miestnej príslušnosti jeho preskúvanie neprislúcha.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/447/2010-195 zo dňa 8. marca 2011 podal odporca dovolanie, ktorým napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Predmetné dovolanie podal v zmysle ust. § 237 písm. f) O. s. p. a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/447/2010-195 zo dňa 8. marca 2011 zrušil a vec vrátil na konanie odvolaciemu súdu.

Odporca v dovolaní uviedol, že postupom odvolacieho súdu sa odporcovi odňala možnosť konať pred súdom, a to tým, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nedostatočne odôvodnený, odvolací súd sa v ňom nevysporiadal s tými námietkami odporcu, ktoré sú pre posúdenie veci kľúčové, čo má za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

Podľa názoru odporcu krajský súd v napádanom rozsudku vôbec nereagoval na argumenty odporcu prednesené v odvolaní a v doplňujúcom vyjadrení k odvolaniu ohľadom nevzatia do úvahy žiadnej zo svedeckých výpovedí produkovaných zo strany odporcu. Išlo o svedecké výpovede viac ako šestnástich svedkov, ktorí boli vypočutí v inom konaní pred Okresným súdom Lučenec k rovnakým skutkovým okolnostiam a dvoch svedkov vypočutých v predmetnom konaní, ktorých výpovede potvrdili argumentáciu odporcu. Všetci svedkovia sa jednoznačne vyjadrili, že na prezentačnom stretnutí v B. B. bolo pánom B. povedané, že peňažné prostriedky, ktoré spoločnosť navrhovateľa vyplatí sprostredkovateľom, hneď po tom ako začnú pre spoločnosť pracovať, nebudú musieť nikdy vracat', respektíve sa vracat' bude iba časť peňažných prostriedkov (jedno z poskytnutých plnení) a iba u tých sprostredkovateľov, ktorým spoločnosť C., a. s. vyplatí poslednú províziu po tom, čo s ňou ukončili spoluprácu.

Konštatovanie krajského súdu, „že hoci dohoda o návratnosti vyplatenej zálohy na províziu nebola jednoznačne medzi účastníkmi dohodnutá, považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za správne a s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje“ bez toho, aby sa vysporiadal s tvrdeniami odporcu, podopretými tvrdeniami množstvom svedkov v konaní a osvojil si argumentáciu navrhovateľa (pána Š.), ktorú podporil iba pán B. (výpoveď pred Okresným súdom Lučenec), pričom dokonca ani tieto dve výpovede neboli jednotné a objavili sa v nich rozpory. Okresný ani krajský súd bez akéhokoľvek odôvodnenia nevzali do úvahy výpovede viac ako 18 svedkov, čím jednoznačne upreli odporcovi právo konať pred súdom.

Námietku odporcu, že medzi navrhovateľom a odporcom došlo k uzavretiu inomínatnej zmluvy, resp. neakceptovanie tejto námietky, krajský súd síce odôvodnil, avšak toto odôvodnenie nemožno akceptovať, pretože sa nezakladá na žiadnom dôkaze či tvrdení uskutočnenom v konaní, dokonca ani na tvrdení samotného navrhovateľa. Navrhovateľ nikdy v konaní neargumentoval a už vôbec nepreukazoval, že pokiaľ by odporca s ním neukončil spoluprácu a naďalej vykonával činnosť, jeho provízie by sa boli jednoznačne započítali s poskytnutou zálohou. V konaní neboli ani preukazované kritériá predmetnej provízie a nie je jasné, kedy a za akých podmienok by odporcovi vznikol nárok na jej vyplatenie, nehovoriac o tom, že odporca o takomto zámere navrhovateľa nemal žiadnu vedomosť. Sám I.Š. na pojednávaní dňa 20. júla 2010 uviedol: „na uvedenom stretnutí B. odprezentoval spôsob vyplácania záloh, pričom na stretnutí sa nehovorilo o spôsobe vrátenia,

resp. započítania.“ Podľa odporcu ide o dôkaz jednoznačnej zmätočnosti rozhodnutia krajského súdu.

Odporca v dovolaní ďalej namieta, že sa krajský súd nevyjadril ani k námietke neobjasnenia záveru prvostupňového rozsudku o nemožnosti akceptovania dohody účastníkov o odpustení dlhu, nevysvetlil z čoho Okresný súd vyvodil absenciu vôle navrhovateľa a súhlasného prejavu odporcu s odpustením dlhu, keď všetky vyúčtovania, ktoré zasielal navrhovateľ odporcovi, boli vyhotovené v zákonom požadovanej (písomnej) forme, boli navrhovateľom podpísané, navrhovateľ v nich jasne prejavil svoju vôľu, že nechce uplatňovať voči odporcovi žiaden dlh a odporca svojim podpisom na vyúčtovaniach jasne prejavil vôľu akceptovať takéto odpustenie dlhu.

Odporca tiež namietal, že plnenie navrhovateľa nemôže byť posudzované oddelene od ekonomického účelu plnenia, ktorý ním navrhovateľ sledoval, a to, že zo strany navrhovateľa išlo o nábor zaškolených sprostredkovateľov poistenia do novozaloženej spoločnosti navrhovateľa a navyše, všetci svedkovia jednoznačne potvrdili, že dôvodom ich prestupu k navrhovateľovi bola finančná motivácia.

Odporca v odvolaní uvádza, že uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 78/2005, na ktorý v napádanom rozsudku poukazuje odvolací súd, rešpektuje a súhlasí s tým, že odvolací súd sa nemôže zaoberať každým i bezvýznamným argumentom. V prejednávanom prípade však krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom sa vôbec nevyporiadal so svedeckými výpoveďami 18 svedkov a nevysvetlil, prečo sa výpoveďami týchto svedkov neriadil, prípadne prečo ich nevzal v úvahu, ale sa iba stotožnil s nepodloženými s nepreukázanými tvrdeniami navrhovateľa.

Odporca poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozhodnutie, sp. zn. 6 Sžo 65/2008. Odporca uviedol, že krajský súd, ktorého potvrdzujúci rozsudok týmto dovolaním napáda, sa ani len náznakom nesnažil rozptýliť pochybnosti odporcu, plynúce z odôvodnenia prvostupňového rozsudku a uviesť dôvody vyslovenia svojho potvrdzujúceho výroku, najmä tie nevyhnutné, ktorých absencia v prvostupňovom rozsudku bola dôvodom podania odvolania odporcom. Krajský súd sa nevyjadril k napádanému rozhodnutiu zo stránky, ktorá bola napádaná.

Odporca uviedol, že krajský súd za situácie, keď hlavným dôvodom podania odvolania voči prvostupňovému rozsudku krajského súdu bolo namietanie jeho nepresvedčivosti a nedostatku odôvodnenia, iba inými slovami zreprodukoval argumentáciu okresného súdu a uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozhodnutia. Tvrdí, že použitie takéhoto postupu krajského súdu v tomto prípade nebolo na mieste a nielenže neodstránilo vadu konania, ktorú odporca namietal už voči prvostupňovému rozsudku, ale spôsobilo to, že aj druhostupňové konanie je poznačené rovnakou vadou.

Odporca v dovolaní poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na uznesenie, sp. zn.1 Cdo 232/2000 a uznesenie, sp. zn. 6 Sžo 65/2008. Ďalej poukázal aj na čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I.ÚS 26/1994, na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a na § 157 ods. 2 O. s. p. V závere poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu - H versus Belgicko a Ruiz Torija versus Španielsko.

K podanému dovolaniu sa vyjadril navrhovateľ a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/447/2010-195 zo dňa 8. marca 2011 potvrdil a zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 237,68 eur na účet JUDr. I.P., advokáta, číslo účtu: X., vedeného vo V., a. s., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľ vo vyjadrení uvádza, že dôvody dovolania odporcu nie sú prípustné, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a účastníkom konania postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, a nesporne preto nie je dôvod na jeho zmenu či zrušenie, tak ako navrhuje odporca.

Navrhovateľ vo vyjadrení, vzhľadom na to, že sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení bez príslušenstva vo výške 2 971,27 eur, poukázal na ust. § 238 ods. 5 O. s. p. V súvislosti s prípustnosťou dovolania poukázal aj na ust. § 220, § 237 a § 238 O. s. p. a tiež na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu

Slovenskej republiky i na rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe a Najvyššieho súdu Českej republiky.

Navrhovateľ uviedol, že v mesiaci júl a august 2007 obdržali od navrhovateľa preddavky na províziu, rovnako ako odporca aj iní sprostredkovatelia, ktorých navrhovateľ vo vyjadrení uviedol, pričom svoj dlh voči navrhovateľovi dobrovoľne vrátili alebo ho splácajú, alebo uzatvorili zmier, alebo boli v súdnom spore neúspešní. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytol odporcovi zálohu, ktorú je povinný vrátiť, je aj čestné vyhlásenie M.V., narodenej X., bytom F.B., ktorá vo svojom čestnom prehlásení zo dňa 25. marca 2011 okrem iného uviedla, že sa dňa 20. júna 2007 zúčastnila informatívneho stretnutia v B. B., na ktorom nepočula nič o nenávratnosti navrhnutých finančných výpomocí na mesiace júl a august 2007. Na uvedenom stretnutí počula, že ak budú výpomoci vyplatené, budú vyplatené ako zálohy na budúce provízie a časom sa zúčtujú.

K námietke odporcu, že krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na argumenty odporcu prednesené v odvolaní ohľadom nevzatia do úvahy žiadnej zo svedeckých výpovedí produkovaných zo strany odporcu, navrhovateľ uviedol, že odporca vo svojom odvolaní nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval, o výpovede ktorých svedkov by sa malo jednať. Má za to, že ani jeden zo svedkov vypovedajúcich pred inými súdmi nevypovedal, že by na spomínanom stretnutí odznel verejný prísľub v znení, v akom ho prezentoval odporca. Výpovede jednotlivých svedkov sú natoľko rozdielne, že vyvolávajú dojem účelovosti, najmä ak sa jedná o svedkov, ktorí sú v obdobnom súdnom spore s navrhovateľom ako odporca a je nepochybný ich záujem na úspechu toho účastníka sporu, voči ktorému žaloba smeruje (jednotlivé skupiny dlžníkov podľa regiónov v SR sú zastupované spravidla tým istým právnym zástupcom a zároveň títo navzájom spolupracujú, čo bolo navrhovateľovi oznámené jedným z právnych zástupcov, preto v určitom štádiu konania bolo zjednocované tvrdenie účastníkov konania, ako aj svedkov konaní).

Navrhovateľ ďalej uviedol, že do obchodného registra bol zapísaný (t. j. spoločnosť C., spol. s r. o.) až dňa 22. júna 2007 a nevykonal žiadne právne úkony pred jeho vznikom. Neboli navrhnuté žiadne právne úkony, ktoré mali byť schválené do troch mesiacov od vzniku navrhovateľa. Taktiež navrhovateľ do troch mesiacov od jeho vzniku

neprevzal žiadne záväzky a ani žiadne neboli schválené a nebol vyhotovený žiadny zoznam právnych úkonov, ktoré mal navrhovateľ schváliť podľa Obchodného zákonníka. Dôkazom toho je aj čestné prehlásenie konateľa a spoločníka Ing. I.Š. a čestné prehlásenie spoločníka J.K.B.

Navrhovateľ pristúpil na riešenie otázky poskytnutia zálohy jednak z dôvodu, že v zmysle VZP by bola provízia odporcu za činnosť sprostredkovateľa v mesiaci júl 2007 vyplatená až v mesiaci september 2007 a za činnosť vykonávanú odporcom v mesiaci august 2007 vyplatená až v mesiaci október 2007.

Navrhovateľ poskytol odporcovi, ako aj ostatným sprostredkovateľom zálohy z cudzích finančných zdrojov, získaných od spoločnosti A., a. s., rovnako titulom návratného preddavku na províziu. Túto skutočnosť preukazuje článok I. dodatku č. 1 k zmluve o sprostredkovaní poistenia zo dňa 22. júna 2007.

Stretnutia v B. B. sa zúčastnil aj zástupca spoločnosti A., a. s. Ing. D.D., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že spoločnosť A., a. s. by bez akéhokoľvek protiplnenia neposkytla navrhovateľovi pôžičku, z ktorej boli vyplatené zálohy na provízie odporcovi, ak by bolo dňa 20. júna 2007 v B. B. tvrdené, že sa bude jednať o nenávratné plnenie, pričom spoločnosť A., a. s. by sa nikdy prostredníctvom navrhovateľa dobrovoľne nestala „darcom štedrej finančnej odmeny“ bez protiplnenia odporcovi. Peňažné prostriedky poskytnuté spoločnosťou A., a. s. boli určené na podporu úvodnej fázy podnikania navrhovateľa, ale nie ako dar pre „potenciálnych“ sprostredkovateľov.

Ing. D.D. vo svedeckej výpovedi ďalej uviedol, že na stretnutí v B. B. rozhodne neodznelo žiadne vyjadrenie o nenávratnosti finančných prostriedkov, na vyplatenie ktorých sa dotazovali zúčastnení na stretnutí. Už aj z tohto vyjadrenia je zrejmé, že sa nejednalo o verejný prísľub alebo návrh na uzavretie zmluvy.

Navrhovateľ vo vyjadrení poukázal aj na ust. § 850, § 851 a § 852 Občianskeho zákonníka a uvádza, že na predmetnom stretnutí boli prítomní len účastníci, ktorí boli vopred pozvaní osobne alebo cestou svojich vedúcich pracovníkov, a teda stretnutie nebolo prístupné širokej verejnosti a nebolo urobené formou verejného prejavu. Z toho vyplýva, že neboli splnené podmienky verejného prísľubu. Taktiež výpovede svedkov v konaniach na celom

Slovensku sú rozporuplné a má za to, že každý svedok tvrdí to, čo mu vyhovuje v jeho konkrétnom prípade, pričom uviedol aj niektoré vyjadrenia svedkov.

Navrhovateľ ďalej uvádza, že prejav zakladateľa navrhovateľa p. J.K.B. na stretnutí konanom v B. B. dňa 20. júna 2007 nemožno považovať za verejný prísľub pre nesplnenie náležitosti takéhoto právneho posúdenia, a to z dôvodu, že sa nejednalo o „bližšie neobmedzený počet osôb“, lebo na stretnutí bol počet osôb obmedzený práve počtom do úvahy prichádzajúcich osôb, ktoré boli v zmluvnom vzťahu a v postavení sprostredkovateľov voči spoločnosti C., a. s. a ktorí jediní tak tvorili okruh záujmu a výlučne im bol prejav určený, pretože iba oni mohli splniť podmienku ukončenia zmluvného vzťahu so spoločnosťou C., a. s. a uzatvorenia zmluvy o sprostredkovaní s navrhovateľom. Teda, iba týmto osobám mohol vzniknúť nárok na vyplatenie zálohy na províziu, ktorá sa vyratúvala práve z provízie dosahovanej v spoločnosti C., a. s. Uvedená skutočnosť potvrdzuje, že prejav s ponukou na vyplatenie zálohy na províziu bol určený nanajvýš všetkým sprostredkovateľom spoločnosti C., a. s., ktorých počet je daný určitým pevným počtom osôb, teda nie počtom neobmedzeným, ako to vyžaduje ust. § 850 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľ poukázal na čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29 Odo 1004/2003 a má za to, že okresný a krajský súd správne postupoval, keď nevzal do úvahy výpovede svedkov, ktorí boli v určitom pomere k jednej či druhej strane sporu.

K námietke odporcu, že medzi navrhovateľom a odporcom došlo k uzavretiu inomínatnej zmluvy, navrhovateľ uvádza, že v konaní bolo nespornou skutočnosťou, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená jediná zmluva, a to zmluva o sprostredkovaní, uzatvorená v čase po vzniku spoločnosti navrhovateľa a pred vyplatením finančných prostriedkov, ktorých vrátenia sa navrhovateľ od odporcu domáha, t. j. pred dňom 6. júla 2007, kedy z účtu navrhovateľa odišla platba vo výške 82 996 Sk [(2 754,96 eur), t.j. preddavok] na účet odporcu a rovnaká platba (t. j. preddavok) odišla dňa 2. augusta 2007 z účtu navrhovateľa na účet žalovaného. Uvedené potvrdili obaja účastníci konania, nakoľko uviedli, že medzi nimi nedošlo k osobnému rokovaniu o uzatvorení inej zmluvy, na základe ktorej by navrhovateľ poskytol odporcovi žalované peňažné prostriedky. Navrhovateľ poukázal aj na ust. § 642 Obchodného zákonníka. Na základe zmluvy o sprostredkovaní

ako odplatného právneho úkonu, ktorý založil medzi účastníkmi konania obchodno-záväzkový vzťah, mohol navrhovateľ poskytnúť jednotlivým sprostredkovateľom, teda aj odporcovi, zálohu na ich budúcu províziu. Z charakteru predmetného zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť odporcu vrátiť navrhovateľovi akékoľvek peňažné prostriedky, ktoré mu boli vyplatené a na ktorých vyplatenie (a teda ponechanie), za existencie zmluvného vzťahu, nespĺnil podmienky. Odporcovi právo na ponechanie si zálohy, či už počas existencie zmluvného vzťahu s navrhovateľom alebo po ňom, nevzniklo.

Navrhovateľ poukázal aj na ust. § 451 Občianskeho zákonníka a k otázke bezdôvodného obohatenia uviedol, že navrhovateľ vyplatil odporcovi zálohu, ktorá mala vlastne pokryť obdobie, kým odporca získa príjmy z následnej sprostredkovateľskej činnosti vykonávanej pre navrhovateľa a pokiaľ by odporca bol ďalej pokračoval v činnosti a v zmluvnom vzťahu s navrhovateľom a bol by získal ďalšie provízie, tieto by sa boli jednoznačne započítali voči poskytnutej zálohe. Zmluvný vzťah sa ukončil skôr, ako sa vyplatená záloha skonzovala s vytvoreným nárokom na províziu, čím došlo na strane odporcu k získaniu majetkového prospechu plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a takto získané bezdôvodné obohatenie musí odporca vydať.

Ohľadne odporcovej námietky o nedostatočnom vysporiadaní sa súdom s argumentáciou odporcu ohľadom vykazovania nulového dlhu na jednotlivých vyúčtovaniach navrhovateľ uviedol, že v prípade, ak by vyúčtovanie, na ktoré odporca poukazuje, malo byť považované za odpustenie dlhu, navrhovateľ poukázal na ust. § 574 Občianskeho zákonníka. Vyúčtovanie sprostredkovateľskej činnosti v žiadnom prípade nemožno považovať za dohodu navrhovateľa a odporcu o odpustení dlhu, jedná sa výlučne o účtovný a daňový doklad. Dohoda o odpustení dlhu je dvojstranným právnym úkonom, pričom sa vyžaduje jej písomná forma. V prípade veci sporu medzi navrhovateľom a odporcom nebola vyjadrená vôľa navrhovateľa odpustiť dlh a ani nebola splnená podmienka písomnej formy, ktorú vyžaduje zákon.

Navrhovateľ vo vyjadrení ďalej uviedol, že by z jeho strany nebolo logické poskytnúť sprostredkovateľom nenávratné peňažné prostriedky v prípade, keď navrhovateľ vedel, že sprostredkovatelia sú oprávnení kedykoľvek zmluvu o sprostredkovaní jednostranne ukončiť. S týmto právnym záverom odporcu sa nestotožňuje a odmieta ho v celej podstate. K tejto časti navrhovateľ pripojil aj vyjadrenie JUDr. D.H., odborníčky

na poisťovníctvo, ktorá sa ako svedkyňa na pojednávaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V, sp. zn. 23Cb 305/2009 dňa 7. marca 2011 vyjadrila, že z 20-ročnej praxe, ktorú má v danej oblasti, nepozná prípad poskytnutia daru.

K námietke odporcu, podľa ktorej sa krajský súd, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu, vôbec nevysporiadal so svedeckými výpoveďami 18 svedkov a nevysvetlil, prečo sa výpoveďami týchto svedkov neriadil, prípadne prečo ich nevzal v úvahu, ale sa iba stotožnil s nepodloženými a nepreukázanými tvrdeniami navrhovateľa, navrhovateľ uviedol, že hodnotenie dôkazov je činnosťou súdu, pri ktorej súd hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich hodnovernosti, ich pravdivosti, zákonnosti a dôležitosti pre ustálenie skutkového stavu, z ktorého následne vychádza pri právnom hodnotení a rozhodnutí. Pokiaľ mal okresný súd za to, že výpovede svedkov, ktorí sú v obdobnom súdnom spore s navrhovateľom, nie sú pre rozhodnutie právne významné, nie je povinný na tieto prihliadať, avšak v odôvodnení rozsudku okresného súdu a krajského súdu je zrejmé, že konajúci súd k nim prihliadol. V tomto smere nie je možné súdu vytknúť akékoľvek pochybenie. Navrhovateľ na tomto mieste poukázal na ust. § 157 O. s. p., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj na judikatúru.

Navrhovateľ má za to, že dôvody dovolania odporcu neobstoja, pretože rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a účastníkom konania postupom súdu nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, a to ani čo sa týka práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a nesporne preto nie je dôvod na zmenu či zrušenie rozsudku krajského súdu tak, ako navrhuje odporca.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/447/2010-195 zo dňa 8. marca 2011 potvrdil a zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 237,68 eur na účet JUDr. I.P., advokáta, číslo účtu: X., vedeného vo V., a. s., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a

ods. 1 O. s. p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu a so zreteľom, na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovoláním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.) ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý ale nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolanie odporcu by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa odporcu je dôvodom prípustnosti jeho dovolania skutočnosť, že odporcovi sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, a to tým, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nedostatočne odôvodnený, odvolací súd sa v ňom nevysporiadal s tými námietkami odporcu, ktoré sú pre neho kľúčové, čo malo za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

Odporcom takto vymedzené dôvody dovolania ale nenapĺňajú pojmové znaky vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 211 ods. 2 O. s. p. a obsahuje všetky náležitosti kladené zákonom na odôvodnenie rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia je uvedený rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísaný priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré súd aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal argumentáciou odporcu.

Nemožno preto vyvodiť, že odporcovi postupom súdu bolo odňaté právo konať pred súdom.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. Navrhovateľ bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada účelne vynaložených trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom. Za účelné trovy považoval súd odmenu advokátovi za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom a vyjadrenie k dovolaniu navrhovateľa) podľa § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky vo výške 222,42 eur a náhradu na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 15,26 eur, čo spolu predstavuje sumu 237,68 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2012

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová